

52662

ਕੇਈ ਖਾਤੀ ਮੈ ਕੇਈ ਇਲਮ ਮਸਤ ਕੇਈ ਚਿਲਮ ਮ
 ਸਤ ਕੇਈ ਮਖਰ ਮੈ ਕੇਈ ਪਾਤੀ ਮੈ ਇਕ ਖੁਦ ਮਸਤ
 ਬਿਨ ਮੋਰ ਮਸਤ ਸਭ ਕੋਟਾ ਮਦਿ ਦੁਆਰਾ ਤੀ ਮੈ ॥ ੨੦ ॥
 ਕੇਈ ਜੀਵ ਮਸਤ ਕੇਈ ਸੀਵ ਮਸਤ ਕੇਈ ਪਸਤ ਕੇਈ ਪਾਨੇ ਮੈ
 ਕੇਈ ਮੂਲ ਮਸਤ ਕੇਈ ਤੂਲ ਮਸਤ ਕੇਈ ਸਾਖਾ ਮੈ ਕੇਈ ਧਾਨੇ ਮੈ ॥
 ਕੇਈ ਲੋਕ ਮਸਤ ਪੁਲੋਕ ਮਸਤ ਕੇਈ ਤਾਨੇ ਮੈ ਕੇਈ ਬਾਨੇ ਮੈ ॥ ੨੧ ॥
 ਇਕ ਖੁਦ ਮਸਤ ਬਿਨ ਮੋਰ ਮਸਤ ਸਭ ਕੇ ਦਮਾਦਿ ਦੁਆਰਾ
 ਮੈ ੧੧ ॥ ਇਹ ਲੋਕ ਕਮ ਸਤ ਕਹਾਂ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹੋ ਮਾਇਆ ਕੇਈ ਗਲ
 ਮੈ ਕੋਨ ਕਰੇ ਇਨ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਸਭੁ ਜਕ ਰੇ ਹੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗਲ ਮੈ ॥
 ਇਕ ਖਿਨ ਮੈ ਰਸਤੁ ਸੁਇਕ ਖਿਨ ਮੈ ਇਸ ਬਿਤ ਸਦਾ ਮਮੀ ਗਲ
 ਮੈ ॥ ਇਕ ਖੁਦ ਮਸਤੀ ਬਿਨ ਮੋਰ ਮਸਤ ਤੂਲ ਰਹੇ ਮਦਿ ਦੁਆਰਾ
 ਜੀ ਗਲ ਮੈ ॥ ੧੨ ॥ ਇਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਸਤੀ ਸਮਾਪਤੀ ॥ ਅਥਾਇਕ
 ਦਸਾ ਕੀ ਚੋ ॥ ਤਰਤੀ ਬਰਕੁੰਦੇ ਗਗਨੀ ਮਾਂਸ ਮਪ ਮਾਂਸ ਕੀ
 ਯਾ ॥ ਜਾਨਿਓ ਮਪਨੀ ਮਾਪਤੁ ਬੇਦੁ ਪਰਾਂਸ ਕੀ ਯਾ ॥ ਖੁਦ ਮਸਤ
 ਕਰ ਮਸਤ ਤੁਮ ਦਰਾ ਪਾਂਸ ਕੀ ਯਾ ॥ ਕਿਚਾ ਜਿਨ ਕੇ ਦੇਹਿ ਮ
 ਧਿ ਮਸਤੀ ਹਿ ਮਾਤੁ ਮਰਿ ਜਾਂਸ ਕੀ ਯਾ ॥ ੧ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਅਪਨੀ ਬੁ
 ਝਨੀ ਤੇਲੁ ਰਾਕੀ ਯਾ ॥ ਜਿਨਾ ਪਛਾਤਾ ਸਚੁ ਤਿਨ ਨੂਕੁ ਰਾਕੀ ਯਾ

ਜਿਨ ਕੇ ਹਾ ਵਰਨਾ ਵਰਤਿ ਨ ਕੇ ਦੂਰ ਕਿਆ ਕੀਚਾ ਦੇਹਿ ਅਧਿ
 ਯਾਸ ਪਲਾਨੇ ਗਰੰਥ ਗੁਰ ਕੀ ਯਾਰ ਆਖ ਨ ਲੀਓ ਨਿਕਾਸ ਤੇ ਦ
 ਧ ਕੇ ਮਥ ਨ ਕਿਆ ਸਿਖ ਕੇ ਮਿਟਿਓ ਸੇ ਦੇਹਿ ਤੋ ਗਰ ਕੇ ਕਥਨ
 ਕਿਆ ਗੋਪਾਲ ਬਾਲ ਕਰ ਸਿਧ ਤਾ ਸਕੇ ਕੀ ਬਨ ਕਿਆ ਕਿੰਚ
 ਨਿਗਾ ਦੁਰਲਾਨ ਤਪਾਤ ਤੁੰ ਜਤਨ ਕਿਆ ॥੩॥ ਛੁਡਿਓ ਜੇ
 ਬਿਉਹਾਰ ਤਾ ਸਿਖਿ ਉਕਾਂ ਮਾ ਕਿਆ ਮਿਥ ਯਾਲ ਪੁੱਛੇ ਪੁੱਛ
 ਤੇ ਧਨ ਮਰੁਧਾਂ ਮਾ ਕਿਆ ਅਸਟਾਂ ਗਜੇਗ ਸੀਗ ਜਾ ਕੁੰਝੇ ਤੇ
 ਸੁਤ ਮਰ ਬਾਂ ਮਾ ਕਿਆ ਕਿੰਚਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਪ ਤੇ ਵਿਸੇਸ
 ਰਾਮ ਕਿਆ ॥੪॥ ਜਿਸੇ ਸੇਸੁਰ ਨਹੀ ਮਿਲੇ ਸਾਥ ਤਿਸ ਗਾਂ ਨ ਕਿਆ
 ਅਖੰਡ ਬੋਧ ਜਬ ਭੁੱਝੇ ਤੇ ਮਜਬ ਦੁਕਾਂ ਨ ਕਿਆ ਆਤਮਤੀ
 ਰਬ ਨਾਏ ਬਹੁਰੁ ਮਨ ਨ ਕਿਆ ਕਿੰਚਾ ਪੁਰਸਕੁਯੋ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿ
 ਤ ਜੋਗ ਜਪ ਦਾ ਨ ਕਿਆ ਪਾਪ ਗਾਧੀ ਨ ਜਬ ਭੁੱਝੇ ਤੇ ਬ੍ਰਿਤ
 ਮਤੀ ਤਾ ਕਿਆ ਅਸਮੇ ਜੁਗਤ ਨਹੀ ਦੁਰੀਤੇ ਸਸਾ ਅਧੀਤ
 ਕਿਆ ਨੈਨੁ ਇਛੁ ਸੁਖੀ ਮੈਸੇ ਮੀਤ ਕਿਆ ਕਿੰਚਾ ਮਲਪ
 ਵਿਸੇਕਰ ਮਤੰਤਾ ਸੇਸੁ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਆ ॥੬॥ ਜਿਨ ਕੇ ਕੁਟੀ ਪਛ
 ਨਾ ਆਪੇ ਨਾ ਅਧਕੀ ਸੀਕਾਰ ਹੀ ਨ ਰੰਚ ਮਾਇ ਗੁਰ ਬਾਧਕੀ
 ਕਿੰਚਾ ਭੀਤੀ ਗਈ ਪਨਾਇ ਕਰੀ ਸ੍ਰਿਸਾਧਕੀ ॥੭॥ = = =

ਕੈ

੦

੩

ਕੁਟੀ ਦੁਸਨਾ ਨਾਸਕੀ ਨਾਮ ਹੋ ਪਾਪਕੀ ॥

ਬਧੁ ਬਥਿਰਾਹਿ ਕਿਤ ਸਤ ਕੀ ਕੂਤਨੀ। ਦਿਲ ਜਿਸੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਦੇ
 ਸਮੰਦ ਕਰਤੁਤਨੀ। ਬਸਾਤਿ ਸਕੀ ਕਰੇ ਬਿਪ੍ਰਜੈਤਤ ਛਿਨ ਦੁ
 ਤਨੀ। ਕਿੰਚਾ ਨਿਰਦੇਦ ਮੰਤ੍ਰੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਛਾਉ ਉਤਨੀ। ੮।
 ਫਰੀਰੀ ਕਰਨੀ। ਅਜ ਬਜਗਤ ਮੈ ਕਾਰਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੋ ਗਲ ਬ
 ਹਾਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪਾਰਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੋ ਰੁਜਗਾਰ ਖਦਾ ਕੀ ਮਾਰ
 ਹੈ। ਕਿੰਚਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਸੇ ਕੀ ਮੀਆ ਸਾਰਹੈ। ੯।
 ਮਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦੈਤ ਮੁਖੇ ਜੇ ਕਹਤ ਹੈ। ਪੁਰਸਸਾ ਪਰ ਕਰਤੰ ਬ
 ਮਾਹੀ ਪੁਨ ਬਹਿਤ ਹੈ। ਮੈ ਸੇ ਜੇ ਹੈ ਪੁਰਸਸੇ ਕੇ ਵਲ ਬੀ ਪੈ ਹੈ।
 ਕਿੰਚਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੰਨੇ ਤੇ ਸੁੰਨ ਮੁਕੁਮਤ ਅਪੈ ਹੈ। ੧੦। ਤਤ ਪਦ
 ਤ੍ਵੰ ਪਦਮ ਰਸ ਕੁਲੀ ਬਿਪ ਜਾਨੀ ਜੋ। ਵਾਚਨੰ ਪਦ ਕਾ ਕੇਦ
 ਜਗਲ ਪਹਿਚਾਨੀ ਜੋ। ਦਿਰੋਧ ਮੰਸ ਕੇ ਤਿਆਗ ਅਦਰੇ
 ਪੀ ਮੇਲੀ ਜੋ। ਕਿੰਚਾ ਜਾ ਬਿਪ ਕੁਦ ਸੀਸਾਰ ਜਗਤ ਮੇਲੀ
 ਜੋ। ੧੧। ਬੀਤ ਗਾਗ ਜਬ ਕੁਓ ਜਗਤ ਕੀ ਲੇਵ ਕੀ ਜਾ। ਤ੍ਰਿ
 ਵੇਦ ਤਜਾਨੀ ਓ ਜਗਤ ਤਾਂ ਲਾਪ ਕਰੇ ਕੁਕਿਆ। ਚਾਰਿ ਰੰਜ
 ਸਿਓ ਬੀਪ ਜੇਤਾ ਫਰਮੇ ਕੁਕਿਆ। ਕਿੰਚਾ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਸਾਬ ਬਿਦ
 ਦਤ ਗਾਂਢਿ ਰੇ ਕੁਕਿਆ। ੧੨। ਲਾਮਜੈ ਸਿਓ ਮਜਬ ਸ
 ਮਾਨ ਸਿਓ ਗਰਜ ਕਿਆ। ਮਾਲਮ ਕੀ ਓ ਮਲਾਹਾਤਾਂ

ਕਹੁ ਫਰਜ਼ ਕਿਆ ॥ ਇਸ ਮਜਿਸਮ ਸਿਉ ਪੈਰੇ ਸੇਤਾਂ ਕੀ
ਹਰਜ ਕਿਆ ॥ ਕਿੰਚਾ ਫੇਤ ਭਈ ਜਬਾਹਿਰ ਸਤਾਂ ਬਾਕੀ ਮ
ਰਜ ਕਿਆ ॥ ੧੩ ॥

ੴ ਜਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਪ੍ਰਤਕ ਮਨ ਭਵਤ ਕਾਇਖ ਜਿਹੋ ॥ ਕਬਿੰਤਾ ॥ ॥ ਅਲੇਕ ਕਪ ਦਸੇ
ਈਜੇ ਈਲੇਕ ਮੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਹਿ ਅਵੇਦ ਨ੍ਰਿਵਿਭਾਗ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਿੰਡ
ਜੋ ਪੈਰੇ ॥ ॥ ਨਿਰਲਿਭ ਅਪ੍ਰਮੇਦ ਗੁਣ ਕ੍ਰਿਆ ਜਾਤੀ ਸੁਨ ਸਰਬ ਕਲਪ
ਨਾ ਬਿਹੀ ਨ ਦਾ ਕ ਬਿਸੇ ਨ ਕਰੇ ॥ ॥ ਅਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਿਰਾਵ੍ਯਾਜੁ ਅਚਿੰਤਾ ਅ
ਤਰ ਕ ਨਿਰੀਸਾ ਅਵਿਜ ਕੁਸਲ ਯਾਨ ਕੇ ਨ ਬਿਧਿ ਪੈਰੇ ॥ ॥ ਅੰਸੇ ਨਿ
ਰੋਪਾ ਧਤਾਂ ਮੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਅੰਰੇ ਪਧੀਰ ਸਿਖ ਬੋਧੇ ਤਾ ਬਿਧਿ ਨ ਖੋਧ ਦਾ
ਕਵੈ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ॥ ਪ੍ਰਤਖ ਯਾਇਲੇਕ ਕਪ ਮਾਣਕ ਰਸਿ ਪਹੁੰਦਿ ਅ
ਨਾਤਮ ਦ ਬਾਉਤ ਪਾਤ ਦੁਨ ਨ ਸੁਤਾ ॥ ਭੈਰੁ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਪ੍ਰਵਿੰਨ
ਸਾਦਿ ਸੇ ਸਾਦਿ ਸ ਮਾਯਾ ਕ੍ਰਿਤ ਭੇਦ ਭਾਸੇ ਜੋ ਸਮ ਸੁ ਬਿਜ ਸੁਤਾ ॥
ਅੰਸੇ ਜੋ ਪ੍ਰਧ ਚਕੁ ਦਤਾ ਸ ਕੇ ਕਥਨੇ ਮੇ ਅਲੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸੁ ਮ ਪਾਵੈ ਕ
ਸਹੇ ਕੇ ਵਲਕ ਸੁਤਾ ॥ ਜੈ ਸੇਖਰ ਕੇ ਸਨ ਕੀ ਸਿਖ ਯਾ ਲਗਾਵੈ ਮੁਢ
ਬਿਧੁ ਪਜਤ ਨ ਕਰੇ ਭਈ ਸੁਤਿ ਸੁਤਾ ॥ ੨ ॥ ਸੁਤ ਬਿਤ ਭਾਰਜ
ਸਮਾਜ ਗਯ ਬਾਜ ਰਥ ਗਾਂ ਮਧਾਂ ਮਗਾਦੁ ਸੇਨਾ ਪ੍ਰਯਹੈ ਜਾਂ ਕੇਵ

